

Helgekommentar i Moss Avis 26. juli 2014

Den utholdelige sommeren

Av Trygve G. Nordby, skribent, Son

For to uker siden skrev jeg en helgekommentar om alt det man kan irritere seg over i late sommerkvelder. Som manglende skilting i Son og fravær av knagger på norske herretolett. Siden sist har listen blitt lenger: På topp står familiemødre og -fedre som kjører sine plastikkvidundere med nyervervede motorer uten hestekraftavgift i vill fart mellom badende unger og folk som forsøker å balansere middagen i oppankrede båter. Mest provoserende er det når man hytter neven og forsøker å få folk til å dempe farten, bare for å oppleve at råkjørerne vinker blidt tilbake. Dette er folk som verken forstår sjøvett eller kroppsspråk.

Med Tveitt og Lygres «Vi skal ikkje sova bort sumarnatta» i bakhodet skrev jeg om at man klarer å henfalle til de små tankene selv om nyhetsbildet også minner oss om en alvorlig verden der ute. Men de små og nære ting har på ingen måte klart å fortrenge alt som skjer der ute. Denne sommeren har vært full av opprivende hendelser som stadig slår ned i sommeridyllen som lyn fra svarte skybanker.

Sommeropplevelsene fikk en pangstart for to uker siden med ekte Louisiana Blues på Cafe Oliven i Son. Chris Thomas King spilte fletta av oss med noen gitarsoloer som gikk rett i ryggmargen - utenom både ørene og hodet. Og minnene om den stuttjukke bassisten som grynter med på sine egne soloer kan man leve veldig lenge på. Det var tirsdag 8. juli. Dagen etter kunne vi lese om en dobling av overdosedødsfall i Oslo.

Forrige uke koste vi oss nesten glugg i hjel på sommerkabaret på Son Kro. Helproffe artister tok oss med på gamle revyopplevelser og vi lo så tårene rant. Samtidig rant tårene hos hundretusenvis av syrere som står ribbet for alt og lever i konstant frykt for sine liv.

Seinere i uka holdt jeg foredrag på AUFs sommerleir ved Tyrifjorden. Vakkert, vitalt og spennende. Det gjør uendelig godt å se 800 ungdommer kose seg med sol, sommer og politikk i skjønn forening. I bakgrunnen kunne vi se over til Utøya hvor treårsminnet for massakren ble markert denne uka.

Sist helg tok vi med to bleiefrie treåringer og tre gutter i 8-årsalderen på campingtur til Bile. Nærmere paradisi er det vanskelig å komme på norsk jord. Sol fra skyfrihimmel, bading, sanking av blåskjell, makrellfiske, ingen leggetider og lørdagsgodter både fredag og søndag. Samtidig ble både treåringer og åtteåringer drept av israelske bomber i Gaza.

Onsdag kveld denne uka var vi på konsert med valdresgruppa Staut i friluftsamfiet på Valdres Folkemuseum i Fagernes. Norsk bluegrass og countryrock på det beste. Sammen med tusen andre ustemte, flerstemte og feriestemte folk i alle aldre koret vi med på «Tomfat» og «Ranglefant». Samtidig som vi satt der ble et sykehus i Gaza truffet av raketter for tredje gang. Og fra den nye krigen i Europa melder avisene om at 36 kvinner og 6 barn er drept i Donetsk-regionen.

Sånn kunne man fortsette og fortsette. Varmerekorder, badetemperaturer, død og fordervelse. Samtidig. Kontrastene er enorme og nesten uutholdelige.

Det er mange måter å håndtere brutal virkelighet på. I den ene enden av skalaen er det alltid en mulighet å fortrenge alt som er vondt og vanskelig. Det er farlig. Både for den som melder seg ut, og for alle som trenger andres oppmerksomhet og engasjement. I den andre enden av skalaen er det mulig å engasjere seg så totalt at man blir fullstendig monoman. Det kommer det sjelden noe godt ut av.

Det dummeste er likevel å fortrenge. Vi må klare å leve med både Lygres «Vi skal ikkje sova bort sumarnatta» og Øverlands «Du må ikke sove». Her er verset fra Øverland som det kan være greit å ta med seg videre i den norske sommeridyllen:

Du må ikke sitte trygt i ditt hjem
og si: Det er sørgelig, stakkars dem!
Du må ikke tåle så inderlig vel
den urett som ikke rammer deg selv!»

Skal vi leve må vi kunne leve med flere tanker i hodet samtidig, uten at det trenger å legge noen demper på livsgleden.